

HOGY TETSIK LENNI? – EGY KÍSÉRLETI ÖNKÉNTES PROGRAM A COVID-19 PANDÉMIA IDEJÉN

NAGY RÉKA¹

DOI: <https://doi.org/10.53585/OnkSzem.2021.2.88-97>

Absztrakt

A Fesztivál Önkéntes Központ (FÖK) a 2020-as koronavírus járványra reagálva hozta létre a „Hogy tetszik lenni?” nevű programját, melyben a jelentkező önkéntesek telefonos „pótunokaként” tartották a kapcsolatot olyan időskorúakkal – „pótnagyszülőkkel” –, akiknek a vírushelyzet miatt a társas kapcsolataik beszűkültek. Az önkéntesek egyrészt a FÖK fesztiválprogramjaiban résztvevő 16-23 éves fiatalok közül kerültek ki, másrészt olyan 24-35 évesek közül, akik kifejezetten a „Hogy tetszik lenni?” programban akartak részt venni. A program célcsoportját, a telefonos kapcsolattartásban résztvevő „pótnagyszülőket” a – partnerszervezet – a Magyar Máltai Szeretetszolgálat szervezte be, olyan időskorúak közül, akik nyitottak voltak a társaskapcsolatok telefonon keresztüli fenntartására.

Másfél hónapnyi előkészítő munka után a „Hogy tetszik lenni?” program 2020 májusában indult és júliusig tartott. Ez az időszak magában foglalta az önkéntesek és az idősek toborzását, a telefonáló „pótunokák” felkészítését a beszélgetésekre, a folyamatos visszajelzések gyűjtését, és a program lezárását. A „Hogy tetszik lenni?” programban 98 önkéntes 110 időskorúnak nyújtott segítséget a pandémia okozta bezártság érzés és kapcsolathány enyhítésében.

Kulcsszavak: COVID-19 járvány, online önkéntesség, önkéntes képzési program, Fesztivál Önkéntes Központ,

How do you do? – A pilot programme during a COVID-19 pandemic

RÉKA NAGY

Abstract

The Festival Volunteer Centre (FVC) created its "How do you do?" programme in response to the 2020 coronavirus outbreak, in which volunteers acted via phone as "surrogate grandchildren" to keep in touch with elderly people - "surrogate grandparents" - whose social contacts had been reduced due to lockdown. The volunteers came from young people aged 16-23 participating in FVC programmes, on the one hand, and from 24-35-year olds, on the other, who specifically wanted to participate in the "How do you do?" initiative. The target group, the "surrogate grandparents", was organised by the - partner organisation - the Hungarian Charity Service of the Order of Malta among senior citizens who were open to social contacts by phone. After a month and a half of preparatory work, the "How do you do?" programme was launched in May 2020 and lasted until the end of July. This period included the recruitment of both volunteers and senior citizens, the preparation of the "surrogate grandchildren" for the phone conversations, the gathering of ongoing feedbacks and the closure of the programme. In the

¹ Nagy Réka szociológus, a Fesztivál Önkéntes Központ vezetője

"How do you do?" initiative a total of 98 volunteers helped 110 elderly people to relieve the feelings of isolation caused by the pandemic.

Keywords: COVID-19 pandemic, online volunteering, training program for volunteers, Festival Volunteer Centre,

BEVEZETÉS

A Fesztivál Önkéntes Központ (FÖK) tizedik évfordulóját ünnepelve, 2020 elején jónéhány újítás, szélesebb rendezvénypaletta, izgalmas képzési programok várták a régi és új önkénteseinket. Az intenzív előkészítési szakasz végéhez közeledve, és a nyári szezon rendezvényeire való jelentkezési időszak meghirdetése után pár nappal azonban kiderült, hogy a Fesztivál Önkéntes programnak életet adó fesztiválok valószínűsíthetően, egytől egyig elmaradnak.

A 2020-as év a koronavírus világjárvány következtében a Fesztivál Önkéntes Központ életét is alapvetően felborította, és – mint ahogy az élet számos, más területén – egyáltalán nem voltak kapaszkodók, és kilátásaink főtevékenységünk folytatására kicsit sem tűntek biztatónak.

A „Hogy tetszik lenni?” nevet viselő, programmá váló kezdeményezés ebből a lehetetlen helyzetből indult. A következőkben ezt az önkéntesprogramot mutatom be, ami a karantén helyzetre reagált, merően eltért a Fesztivál Önkéntes Központ korábbi programjaitól, és amiben mégis az a 10 éves tapasztalat és csapatmunka mérettetett meg, amire eddig szert tettünk.

A „HOGY TETSIK LENNI?” PROGRAM ELŐKÉSZÍTÉSE

A kiindulási helyzet, amikor a megszerzett rutin cserben hagy

2020 márciusában már egy hónapja folyt az önkéntesek toborzása a nyári fesztiválszezonra, és a jelentkezők száma bőven 1000 felett járt, amikor a COVID-19 járvány következtében életbeléptek az első korlátozások. Szinte egyik percről a másikra vált valószínűsíthetővé, hogy az összes nyári rendezvény elmarad. A Fesztivál Önkéntes Központot ez nem csak gazdasági okok miatt rázta meg, hanem a hónapok munkájával felépített, cselekvési tervben felgyülemlett energiáknak, tenni akarásnak is olyan gátat szabott, amit valahogy fel kellett dolgozni. A home office megoldások, online meetingek inkább fokozták helyzetünk kísérleti jellegét. A Fesztivál Önkéntes Központtól elmondható, hogy a rendezvényes

élettapasztalatnak köszönhetően már nagy rutinra tett szert a váratlan helyzetek kezelésében. Mint mindig, most is összeültünk, de már virtuálisan, hogy átbeszéljük, mi mindent kell biztosan elengednünk a terveink közül; mi az, aminél még maradt valami remény a megvalósulásra (hiszen márciusban még semmi biztosat nem tudtunk a nyárról); és nem utolsó sorban, ötleteket gyűjtöttünk, hogy mit csináljunk a várakozás időszakában. Az nagyon egyértelmű volt, hogy együtt akar maradni a csapat, akkor is, ha senki nem tud ígérni semmit a másoknak, beleértve ebbe sajnos a fizetéseket is. Megbeszéltük, ha kell, akkor fizetés nélkül csináljuk, de csináljuk.

Az első pár napban számtalan helyre, számtalan szervezetnek ajánlottuk fel az önkéntesek koordinálásában szerzett tíz éves tapasztalatunkat és segítségünket. A koncepciónk az volt, hogy ha valamely szervezet szeretne önkénteseket foglalkoztatni, akkor annak felajánljuk kapacitásunkat, az elmúlt évtizedben kidolgozott önkénteskoordináló rendszert. Úgy gondoltuk, hogy a járvány ideje alatt újonnan megjelenő szerveződéseknek, amelyek még nem dolgoztak rendszeresen önkéntesekkel azért lesz ez segítség, mert önkéntes szervező tapasztalatainkat át tudjuk nekik adni. Másrészt azoknak a szervezeteknek, amelyek már meglévő programjaikat akarták bővíteni a járvány idején, azok számára az önkénteskoordináló rendszerünk alkalmazása jelenthet szakmai támogatást.

Sok helyen megörültek az ajánlatunknak, de végül valahol mindig megakadt a kommunikáció. A visszajelzések alapján vagy megoldották „házon belül”, vagy inkább lemondtak az önkéntesekről, mert sok esetlegességet, bizonytalanságot rejtett a kialakult helyzet, és „túl sok” munka lett volna toborzásuk, koordinálásuk vagy pedig gyorsan, és egyszerűen akarták programjaikat megvalósítani.

Az ötlet, avagy egy régóta dédelgetett terv értelmet kap

Látva, hogy a tervezett együttműködésekre nincs sok remény, ezért elkezdtünk gondolkodni egy saját programon. Régóta dédelgetett tervünk volt, hogy a FÖK-nek legyen egy, olyan társadalmi problémára reagáló önkéntes programja is, amiben a fesztiválidőszakon kívül is programban tudjuk tartani nyári önkénteseinket. Ennek a kidolgozására eddig még nem került sor, de most a „kényszer” elhozta azt is, hogy ezzel foglalkozzunk.

A saját program kidolgozásához sok szempontot kellett figyelembe vennünk, úgy mint:

- aktivizálni önkéntes célcsoportunkat, akiket mozgósítani tudunk (16-25 éves életrevaló fiatalok),

- körvonalazódtak a vírushelyzet által leginkább érintett társadalmi csoportok (diákok, idősek, egészségügyi dolgozók stb.), és meg kellett határozni, hogy ezek közül kiket teszünk meg programunk célcsoportjának,
- el kellett dönteni, hogy miben és hogyan akarunk segíteni,
- végül pedig a programmal az egyik fő szempontunk az volt, hogy a tőlünk telhető maximális biztonságot nyújtsuk minden – az általunk tervezett önkéntes programban – részt vevő szereplőnek, segítőnek és segítettnek egyaránt.

Napok alatt összeállt a koncepció, és kipattant a munkacím, amit a „Nagyi projekt” című magyar film ihletett. Ez a film arról szól, hogy a mai tízen-huszonéves generációnak már nincs közvetlen, személyes kapcsolata a történelemmel, csak száraz adatokból, az iskolai tananyagból ismeri, és ezért a még élő nagyszülők történeteinek keresztül próbálja megismerni azt.

Ahogy a film az idősebb generációk élettapasztalatait, történeteit, megőrzött értékeit tárja fel, és ennek a feltáró munkának a fontosságára hívja fel a figyelmet úgy, a mi programunk is erre a „konceptióra” épült. Napokon belül meg is találtuk a végleges elnevezést: „Hogy tetszik lenni?” – ami egy végtelenül egyszerű, érdeklődést, figyelmet sugalló kérdés. Ez pedig – úgy gondoltuk – abban a világot sok szempontból bezáró helyzetben nagyon sokaknak, nagyon sokat jelenthet.

A „Hogy tetszik lenni?” program olyan önkénteseket várt, akik telefonos „pótunokaként” heti pár alkalommal felhívják azokat az idős embereket, akik szükségét érzik annak, hogy beszélgessenek másokkal, és ezzel magányukat, bezártságukat oldani tudják.

Megvolt a cím, a koncepció, a stáb, egy nagyon izgalmas terv, amit már „csak” programmá kellett alakítani. Közben – egyfajta terápiaként – a megbeszélések előtt egymásnak is feltettük azt a kérdést, amire a programot alapoztuk, magunkon is kipróbálva a tervezett helyzetet.

Partnerszervezetet kerestünk és találtunk

Felmértük azt is, hogy mely szervezetekkel tudunk majd együtt dolgozni és ennek alapján felépíteni programot. Nagyon hamar kiderült, hogy a másik célcsoportunkról, vagyis az idősekről igen keveset tudunk, hiszen az elmúlt tíz évben csak fiatalokkal dolgoztunk. Különösen pedig az derült ki, hogy nem mozgunk rutinosan azon a terepen, ahol őket el lehet érni. Egyértelművé vált, hogy szükségünk lesz olyan partnerszervezetre, amelynek nagy tapasztalata van az idősek megsegítése terén. Mivel a Magyar Máltai Szeretetszolgálat évek

óta együttműködött a Sziget Fesztivállal, így őket kerestük fel először. Pozitív visszajelzésük, és szakmai segítségük újabb lendületet adott a programtervezési szakasznak. A „Hogy tetszik lenni?” program módszertanát már együtt dolgoztuk ki, és a program-kommunikációban is erős partnereink tudtak lenni.

A „Hogy tetszik lenni?” program módszertana

A „Hogy tetszik lenni?” programot az előkészítő szakaszt követően, három hónapra, 2020 májusától júliusig terveztük meg. A formális önkéntesség keretein belül maradtunk, és a megszokott egy-két hetes rövid távú önkéntes programjainktól eltérően, most három hónapos elköteleződést vártunk a jelentkező önkénteseinktől.

Mivel sok ponton eltértünk az eddig megszokott és felépített szakmai programunktól, nagy hangsúlyt fektettünk az előkészítésre, az esetleges problémák megelőzésére, kezelésére. Először is, az önkéntesek jelentkezési folyamatát a kezdetektől fogva az online térben képzeltük, hiszen rendelkezünk a fesztivalonkentes.hu oldal nyújtotta felületekkel. Azonban bővítenünk kellett a kérdéssort, hiszen most új kiválasztási kritériumok is bekerültek az önkéntes-jelelntkezési rendszerbe, mint például, hogy a jelentkező melyik napszakban tudja vállalni a telefonbeszélgetést, illetve – a költségek csökkentése érdekében – kitértünk arra is, hogy a jelentkező melyik telefonszolgáltatóhoz tartozik. (Ezeket a kérdéseket az időseknek is feltettük, és az egyezések mentén könnyebben tudtuk kialakítani a párokat.)

Az önkéntesek felkészítését a megszokottnál is komolyabban vettük, hiszen tényleg ismeretlen és kicsit kiszámíthatatlan „terepre” küldtük őket.

A program első önkéntesei azok a szakemberek voltak, akik a felkészítőanyag kidolgozásában és véleményezésében vettek részt. Egy olyan anyagot dolgoztak ki, aminek az ismerete nélkül nem kerülhetett be egy önkéntes a programba. A felkészítőanyag leginkább egy általános kommunikációs tréninget tartalmazott, ami elősegítette az önkéntesek ráhangolódását az egyes ajánlott témákra (család, sütés-főzés, katonaévek, háziállatok, sport, egészség), valamint útmutatást nyújtott olyan esetekhez, ha az önkéntes váratlan helyzettel találkozott, vagy az idős telefonospartnere szakember segítségére szorult. Mindkét oldalra, „pótunokára” és a „pótnagyszülőre” is vigyáznunk kellett. Az idősekre azért, hogy kizárjuk a visszaélések lehetőségét, és az önkéntesekre pedig azért, hogy ne hozzuk olyan helyzetbe őket, amit nem tudnak megoldani, amire nem készültek fel.

A fesztivalonkentes.hu-n kialakítottunk egy online oktatási felületet, így a jelentkezőink a regisztráció után már el is kezdhettek tanulni, és az online térben le is tudtak vizsgázni. A felkészítő tananyag feldolgozása az önkéntesek beszámolóí szerint 20-40 percet vett igénybe előzetes felkészültségtől függően. Mivel tényleg nagy hangsúly volt a felkészítésen, igen szigorúak voltunk az értékelést illetően. Aki nem érte el a megfelelő, 90 százalékos szintet, annak lehetőséget adtunk arra, hogy a következő naptári napon újra próbálkozzon a vizsgával, és legyen ideje még jobban elsajátítani az anyagot. A vizsgaszituációval kapcsolatosan kaptunk negatív visszajelzést is, mert érzékenyen érintette a vizsgázókat a kudarc lehetősége, vagy annak megélése. Tisztában voltunk vele, hogy ennél a fázisnál sok jelentkezőt elveszítettünk, de egyrészt a felkészítésükből lejjebb adni nem akartunk. Másrészt minden más, oktatási/számonkérési módszer további kapacitásokat, forrásokat igényelt volna, ami nem állt a rendelkezésünkre. Akik a vizsgán túljutottak (a jelentkezők 30-40 százaléka), azokat személyesen is meghallgattuk az online térben. Ennek keretében koordinátoraink és mentoraink meséltek a programról, és mindenki elmondhatta a motivációit. Akik a meghallgatáson is sikeresen továbbjutottak, megkapták a szerződést és felkészülhetettek első „pótunokai – pótnagyszülői” beszélgetésére. (A meghallgatáson résztvevők között már elhanyagolható számú volt a lemorzsolódás.)

Az idősek, a „pótnagyszülők” toborzását a Magyar Máltai Szeretetszolgálat koordinálta. Közös indítottunk egy ingyenesen hívható, rögzítésre alkalmas telefonvonalat, és jelentkezhettek azok az időskorúak, akik részt akartak venni egy, a fiatalokat és időseket összekapcsoló programban. Az időseket illetően nem volt semmilyen előfeltétel, bárki betelefonálhatott, jelentkezhetett, azonban célzott megkeresések is történtek a partnerszervezet részéről azok felé, akikkel tevékenységük során egyébként is kapcsolatban álltak.

Szükségesnek tartottuk, hogy munkánkat pszichológus, coach szakemberekből álló csapat is segítse (szintén önkéntesként), akik akkor tudtak segítséget nyújtani az önkénteseknek, amikor olyan történettel, élethelyzettel találkoztak a pótnagyszülővel folytatott beszélgetés során, ami nehézséget okozott nekik. A visszacsatolási formát az jelentette, hogy minden beszélgetés után az önkénteseknek egy értékelő kérdőívet kellett kitölteni, és ebben jelezheték, ha segítséget igényeltek.

A „HOGY TETSZIK LENNI?” PROGRAM MEGVALÓSULÁSA

2020. április végére állt össze a program, annak minden technikai, jogi, marketing és egyéb előkészítésével. A célkitűzésünk tehát az volt, hogy az ország bármely részén enyhítsünk a pandémia miatt otthonába zárt idős korosztály elmagányosodásán, bevonva azokat a fiatalokat, akikkel kapcsolatban álltunk a fesztivál önkéntességük során, illetve új résztvevőket is. Konkrét célszámaink nem voltak, de az online rendszerünket felkészítettük több száz önkéntes fogadására. A másfél hónapos előkészítő szakasz után a konkrét program 2020 májusában indult és augusztus végéig tartott.

A kommunikációs kampány

A saját felületeinken (honlap, hírlevél, közösségi média) indítottuk el a program kampányát, majd pár napra rá, megkezdődött a sajtókampány is. Egyrészt a Magyar Máltai Szeretetszolgálat, másrészt a Sziget Fesztivál is küldött ki sajtóanyagot a látóterében lévő médiumoknak. Erre később olyan további fesztiválok is rácsatlakoztak, akikkel programjai kapcsán a FÖK dolgozik, és így rengeteg megosztást kapott a toborzó kampányunk. Ez abban az időszakban történt, amikor még nem volt tudható, hogy mi lesz a nyári fesztiválok sorsa, és a sajtóorgánumok nyitottan reagáltak az olyan tartalmakra, ami a fesztiválokkal kapcsolatban hírként közölhető volt. Ráadásul maga a program koncepciója is rendkívül kedvesnek nevezhető, hiszen a fesztiválózó fiatalok „pótunoka” szerepben kerestek kapcsolatot az otthonukban rekedt idős emberekkel. A jó időzítésnek és lovebrand (szeretetmárka) jellegnek köszönhetően szinte minden jelentős médium, több tévécsatorna, rádió és online hírportál is foglalkozott a „Hogy tetszik lenni?” program indulásával.

Önkéntesek, akik „pótunokák”

A program első két hetében a jelentkező önkéntesek száma elérte a háromszáz főt, majd később négyszáz főre bővült, miközben már folytak az online vizsgák, és a meghallgatások. Ami meglepő volt, a prognosztizált képhez képest, az a jelentkezők életkora. Indulásakor a több szabadidővel rendelkező középiskolásokra, egyetemistákra – a 16-23 éves korosztályra – számítottunk. Ehhez képest, szép számmal voltak a jelentkezők között a 25, illetve 30 év felettiek is. Volt olyan önkéntesünk is, aki életkora szerint már a másik (idősek) célcsoportunkba tartozott volna, de ő ragaszkodott a „pótunoka” szerephez. Az országhatár

sem jelentett gátat a jelentkezőknek, négy, külföldön tanuló egyetemista is bekapcsolódott a programba.

Végül is a négyszáz jelentkezőből 98 önkéntes jutott túl a kiválasztási folyamat minden lépcsőjén, és kapott a szerződéskötés után telefonos „pótnagyszülőt”. Három olyan önkéntes volt, aki a fejenként tervezett egy „pótnagyszülő” helyett kettőt is vállalt. A program első három hónapjában kis számban történtek lemorzsolódások, így újabb párok keletkeztek, és végül valamivel több, mint 110 „pótunoka-pótnagyszülő” páros tartotta egymással a kapcsolatot.

A felhívásban a heti három beszélgetést irányoztuk elő, de ezt igyekeztünk rugalmasan kezelni mind az önkéntesek lehetőségeire, mind az idősek igényeire bízva a konkrétumok egyeztetését. Egy telefonbeszélgetést 60 perces egységként számoltunk (ettől mindkét irányban voltak eltérések a visszajelző kérdőívek szerint), és ezt alapul véve a három hónap alatt 2000 órányi beszélgetést bonyolítottak le a párosok.

A kitöltött kérdőívekben két fő kérte pszichológus segítségét egy-egy telefonbeszélgetést követően, és egy olyan alkalom volt, amikor külső segítséget kellett bevonni egy idős résztvevő esetében.

Az idősek – a „pótnagyszülők”

Mivel a FÖK csak az önkéntesekkel állt kapcsolatban, az idősek visszajelzéseinek gyűjtésére csak a Magyar Máltai Szeretetszolgálat munkatársainak volt lehetősége. Ez a folyamat telefonos megkereséssel zajlott, és a programmal kapcsolatos elégedettséget vizsgálta. A megkérdezettek elmondásai alapján az idősek örömmel fogadták a „Hogy tetszik lenni?” programot, kedvelték a velük párba állított önkénteseket. Az idősek kisszámú lemorzsolódásának a visszajelzések alapján két oka volt, úgy mint: egyéb elfoglaltságok miatt nem jutott már elég idejük a programra (ez leginkább a második, júniusi hónaptól volt jellemző, amikor a vírus miatti korlátozások feloldásra kerültek), illetve a bizalmatlanság. Utóbbira két példa volt, mindkettőnél rokoni nyomásra hagyták el a programot az idős résztvevők.

Témahetek, ahogy mi gondoltuk

Az alapos felkészítésen felül arra is volt terv, hogy hogyan ne fogyjanak ki a beszélgetés témáiból a telefonos párok. Az indulást követően az első pár héten témaheteket tartottunk, ezzel ösztönözve egymás megismerését. Minden héthez kapcsolódóan bemutattunk egy-egy

személyes történetet a stábunk tagjairól, mint házigazdákról, és felkértünk a témában szakavatott szereplőket a program támogatására. Az első pár hetet leszámítva, ezek a témahetek nem hozták igazán a várt eredményeket. Kiderült, hogy az önkéntesek és beszélgetőpartnereik sokkal kevésbé szorulnak segítségre a beszélgetések témáit illetően, és így a témahetek kikoptak a programból.

A mentorok szerepe

A jól megszokott módszereink közül a mentorok bevonását már a program indításánál evidensnek vettük, és szerencsére volt is néhány lelkes jelentkező a FÖK mentor csapatából. A mentorok ebben a programban is az önkéntesek legközvetlenebb segítői voltak, és a meghallgatások jó részét ők tartották.

Amire viszont nem készítettük fel őket a korábbi évekhez képest, az a különböző generációk kommunikációs stílusának és csatornáinak a használata. A megszokás szerint nem gyakorlunk kontrollt a mentorok és önkéntesek egymással való kommunikációjára, és mivel eddig a saját korosztályuk tagjaival kellett megtalálni a hangot, ez nem jelentett túl nagy kihívást. Probléma nélkül belefértek a nem teljes mondatokban fogalmazott facebook üzenetek, és rövidítések a fesztiválra készülődés időszakában. A „Hogy tetszik lenni?” program visszajelző kérdőíveiben azonban fel-felbukkant javaslatként, hogy érdemes lenne a fesztiválokon megszokottnál formálisabb nyelvezetet használni. Ezt leszámítva, az önkéntesek ez esetben is hálásan fogadták a mentorok jelenlétét és segítségét saját bevallásuk szerint. Így a mentorok a „Hogy tetszik lenni?” programban is hatékonyan támogatni tudták a résztvevők munkáját.

A 2020 májusától júliusig tartó program lezárása

A 2020 májusától júliusig tartó időszak utolsó két hete arról szólt, hogy segítsünk lekerekíteni a beszélgetéseket azoknak, akik a vállalt három hónapos önkéntességet le szeretnék zárni, illetve felmérjük, hogy hányan szeretnének kapcsolatban maradni a pótnagyszüleikkel a továbbiakban is. A 110 „pótunoka – pótnagyszülő” párból negyven pár jelezte, hogy szívesen fenntartanák a telefonbeszélgetéseket, még ha nem is olyan gyakorisággal, mint korábban. Számukra lehetőséget adtunk arra, hogy keressenek minket, ha segítségre van szükségük, viszont a formális önkéntesség kereteit a három hónapra szóló szerződésük lejárta utána elhagytuk.

A kampány időzítése ugyan jó elééréket eredményezett, azonban a program első hónapja után a járvány enyhülésével és a korlátozások folyamatos feloldásával alábbhagyott a csatlakozási motiváció, hiszen maga a bezártság problematikája is kisebb méreteket öltött.

EREDMÉNYEK

A „Hogy tetszik lenni?” program másfél hónap alatt 2020. március közepétől április végéig készült fel az önkéntesek fogadására online felület fejlesztéssel, felkészítőanyagokkal, partnerek bevonásával, üzemeltető koordinátori és mentori csapat összeállításával, kommunikációs kampány és jogi háttér előkészítésével. A 2020. május elejétől induló programban 400 jelentkezőből kerültek kiválasztásra azok az önkéntesek, akik a Magyar Máltai Szeretetszolgálatnál jelentkezett idősek „pótunokái” lettek. A program több, mint száz embernek segített átvészelni a koronavírus világjárvány okozta bezártságot. Három hónap alatt, 2020 májusától júliusig körülbelül 2000 órányi telefonbeszélgetés jött létre a résztvevők között.

A „Hogy tetszik lenni?” program indulásával járó sajtóérdeklődés a Fesztivál Önkéntes Központ életében megszokottnál nagyobb méreteket öltött, ami szervezeti szempontból egy fontos hozzáadott értéke volt a 2020-as évnek.

A program fenntarthatósága azonban a mai napig felvet kérdéseket. Egyrészt az önkéntesprogram 20-25 fős induló stábjá az előre tervezett három hónapos felfutást követően 2-3 főre szűkült, így a további toborzásra és fejlesztésre nem maradt kapacitás. Másrészt a „Hogy tetszik lenni?” program üzemeltetési költségeinek nagy részét (fejlesztések, hirdetések) egy olyan szervezet viselte (FÖK), aminek a fő bevételi forrásai teljesen elapadtak egy egész évre, és még nem lehet tudni, hogy ez a gazdasági helyzet meddig tart. Harmadrészt az önkénteseket is nehezebb kapacitálni úgy, hogy kevesebb a szabadidejük, és emellett kevesebbszer találkoznak azzal a társadalmi problémával, amire a „Hogy tetszik lenni?” reagálni kívánt. Pedig az idős emberek elmagányosodásának problémája a járvány csendesedésével is velünk marad.

Az akadályok ellenére terveink szerint megtaláljuk a módját, hogy ha kisebb léptékben is, de fenntartsuk a programot, hiszen nagyon szép kiegészítése maradhat a Fesztivál Önkéntes Központ program-struktúrájának, és az önkéntesség iránt újonnan kedvet kapó fiatalok számára egy újabb kapcsolódási lehetőséget kínál az önkéntesség világába.